

(Kort bemærkning).

Henry Christensen: Jeg skal da ikke bestride, at der kan være og er forskel i den almindelige vurdering af finanspolitikken, som det ærede medlem hr. Westerby og jeg har. Jeg gør bare gældende, at der i den aktuelle politiske situation — den, hvorudfra det ærede medlem har taget standpunkt — ingen forskel var, og jeg gør gældende, at det er ubestridt os imellem, at der under forhandlingerne ingen diskussion var om kasseoverskuddets størrelse. I de planer, vi stillede op, var det ganske klart forudsat, hvilke indtægter der skulle være for tilvejebringelse af det fornødne kasseoverskud; dette gjorde den øjeblikkelige situation med den for store pengeregighed nødvendigt. Derfor er der intet i den aktuelle situation, der begrunder det ærede medlems afvigende standpunkt.

Jeg vil gerne føje til, at jeg derudover har den principielle opfattelse, at vi burde sigte efter bl. a. at få en indkomstudvikling her i landet, der ikke på den ene side gav os flere indkomster, end der er produktion til, og på den anden side tvang os til at tage indtægterne væk fra befolkningen igen. Dette sidste er der ingen fornuftig mening i, men vi er nu bragt dertil, at en sådan politik er nødvendig for alle, og den var der heller ingen diskussion om. Derfor har det ærede medlem altså ingen aktuel baggrund i saglig diskussion os imellem.

Det andet, jeg gerne vil sige, er, at det står nu altså ubestridt, at det ærede medlem hr. Westerby og det ærede medlem hr. Diderichsen, medens de var medlemmer af venstres folketingsgruppe, uden at orientere venstres folketingsgruppe førte forhandlinger med den socialdemokratiske regering om at indgå i denne regering med en eller flere ministerposter. Vi ved nu, at forhandlingerne ikke førte til noget resultat, efter alt at dømme fordi den socialdemokratiske gruppe endte med at sige: nu kan det være nok! Men vi ved, at der blev ført forhandlinger derom, og at de blev ført med positiv indstilling fra det ærede medlem.

Jeg skal så endelig gøre en bemærkning om forslagene til dagsorden. Der er nu stillet et forslag om motiveret dagsorden fra radikal side. Dette dagsordensforslag siger jo ikke noget, når det kommer til

stykket; man kunne også have sagt: det bliver forhåbentlig godt vejr i morgen, eller noget i den retning. Formålet med dette er at udnytte den praksis, der er her i tinget: at hindre, at det dagsordensforslag, der skal prøve tillidsforholdet til regeringen her i tinget, kommer til afstemning. Jeg synes, det er forkert, hvis man følger en praksis, der endnu en gang vil hindre, at folketinget får lejlighed til at prøve spørgsmålet om tillidsforholdet til regeringen. Derfor skal jeg opfordre den højtærede formand til at lægge afstemningerne sådan til rette, at det forslag til motiveret dagsorden, som vi har stillet, og som er det mest vidtgående, og som stiller spørgsmålet om tillid eller ikke tillid til regeringen i denne situation, under alle omstændigheder kommer til afstemning.

Finansministeren (*Poul Hansen*): Jeg skal først sige, at regeringen kan modtage det af det ærede medlem hr. Baunsgaard stillede forslag til motiveret dagsorden.

Jeg skal ikke gå ind i nogen detaildiskussion med de ærede ordførere for oppositionen, men jeg tror nok, jeg kan sige i anledning af, at instituttet for samtidssforskning er nævnt, at det kan jo blive en opgave for dette institut at undersøge, hvad der egentlig har været oppositionens motiv til at gå ind i forhandlingerne, og hvad der egentlig har været motivet til at — jeg vil ikke sige afbryde forhandlingerne, for det gjorde man jo egentlig ikke; man sad bare og kiggede ud i luften til sidst, da det viste sig, at man ikke kunne komme videre. Nu har vi efterhånden fået adskillige forklaringer her. Vi har fået den forklaring, at man ville undersøge mulighederne for, om man kunne få et tilstrækkelig fast forlig, sådan mere eller mindre stærkt udtrykt henholdsvis af det ærede medlem hr. Henry Christensen og det ærede medlem hr. Poul Møller. Man har fået at vide, at man ikke havde tillid til under disse forhandlinger eller ikke fik tillid til under disse forhandlinger, at regeringen var i stand til at garantere en økonomisk politik. Men samtidig taler det ærede medlem hr. Poul Møller også om, at merværdiafgiften med tilhørende skatterreform var det hængsel, det drejede sig om, og fra venstres side drog man jo ting ind i forhandlingerne, som ikke